

ת"פ 28319/10/21 - מדינת ישראל ע"י נגד סאלח גבארה (עציר) ע"י

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 28319-10-21 מדינת ישראל נ' גבארה(עציר)

בפני בעניין: נגד	כבוד השופט אלכס אחר המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי
הנאשם	סאלח גבארה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אראם מחאמיד	

גזר דין

מבוא

הנאשם הודה והורשע בעבירות של **פריצה לרכב בכוונה לגנוב** - עבירה לפי סעיף 413 וסיפא+סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, **גניבה מרכב** - עבירה לפי סעיף 413ד(א)+סעיף 29 לחוק העונשין ו**נהיגה בזמן פסילה** - עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח), תשכ"א-1961.

על פי כתב האישום, בתאריך 5.10.21 בחניון חוף גדור בחדרה, נהג הנאשם ברכב ויחד עם והיב רדיע עצרו מאחורי מכונית חונה השייכת למיכאל דמרי (להלן: המתלונן).

בעוד הנאשם ממתין ברכב, יצא והיב וניפץ באמצעות חפץ קשה את חלון המכונית. אז פתח את דלתות המכונית ונטל ממנה תיק המכיל ארנק, כרטיסי אשראי, תעודות זהות, טבעת נישואין וכסף מזומן בסך 7,400 ₪ וכל זאת ללא הסכמת המתלונן.

והיב שב לרכב ונמלט יחד עם הנאשם עד שנעצרו על ידי שוטרים.

בהתאם לכך, הנאשם נהג ברכב וזאת על אף שבתאריך 13.11.19 נפסל הנאשם לנהיגה בתיק 74112-01-19.

הנאשם נעצר בתאריך 05.10.21 ועודנו מצוי במעצר כיום.

לאחר ניתוב התיק לשמיעה בפני הנאשם הודה במיוחד לו והורשע.

בטיעוניה לעונש, הפנתה ב"כ המאשימה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם - שמירה על זכות הפרט לקניין ותחושת הביטחון של המתלונן כאשר הנאשם הגדיל לעשות ונהג בפסילה ובכך גם זלזל בהחלטות בית המשפט. עוד טענה לחומרה יתרה המצויה בעובדה שהנאשם ביצע את העבירות בצוותא לאחר תכנון מוקדם ועל כן, ביקשה לקבוע מתחם

עונש הולם שנע בין 9-18 חודשי מאסר בפועל, תוך הפניה לפסיקה.

עם זאת, אציין שהפסיקה אליה הפנתה המאשימה קבעה מתחם נמוך יותר ברף התחתון ועד לשנת מאסר אחת.

לאור עברו הפלילי והתעבורתי של הנאשם (1/ת) ולאור העובדה שביצע את העבירות בעוד שמספר עונשי מאסר מותנים תלויים כנגדו (2/ת), ללא שהנאשם עובר הליך טיפולי כלשהו, ביקשה המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל שלא יפחת מ-15 חודשים, הפעלת התנאים במצטבר, מאסר מותנה מרתיע, פסילה בפועל ופסילה על תנאי, פיצוי וקנס.

ב"כ הנאשם הפנה לעובדות כתב האישום המעידות שחלקו של הנאשם בעבירות נמוך. העבירות בוצעו שלא בתחום וללא שקדם להן תכנון מיוחד כי אם בחירה ברכב מזדמן. בעניין שווי הגניבה נטען שהרכוש נתפס עוד בעת מעצרו של הנאשם ושותפו. לאור האמור ביקש ב"כ הנאשם לקבוע מתחם ענישה בין מאסר מותנה ועד מאסר בפועל למשך 10 חודשים, תוך שהפנה לפסיקה.

למרות עברו הפלילי של הנאשם, בשים לב להודאתו בהזדמנות הראשונה ולתקופת מעצרו, נתבקש בית המשפט למקם את הנאשם ברף הנמוך של המתחם ולהפעיל את המאסרים המותנים כולם בחופף כך שלבסוף יושת על הנאשם מאסר בפועל למשך 6 חודשים בניכוי תקופת מעצרו.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו.

קביעת מתחם העונש ההולם

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40א' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

במקרה שלפני הערך החברתי העומד ביסוד העבירות הנו הגנה על שלום הציבור, ביטחון, רכוש ופרטיותו. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית, כאשר מצד אחד מעשיהם של הנאשם ושותפו גרמו נזק לרכב, וכן לפגיעה

ברכשו ובתחושת הביטחון של בעל הרכב. מצד שני הרכוש והכסף שנגנבו נתפסו עוד בעת מעצרו של הנאשם והאחר ושווי הנזק שנגרם לרכב אינו ידוע.

אכן יש ממש בטענת המאשימה שמדובר בעבירה מתוכננת, כאשר כל אחד מהשותפים לפשע ידע מה עליו לעשות לצורך הגשמת מטרות המשותפת. למרות שהאחר הוא שפרץ בפועל לרכב, ניפץ את שמשת החלון וגנב את הארנק על תכולתו, ניתן לראות שהנאשם הסיע את האחר למקום העבירה ולאחר הגניבה נמלט יחד עם האחר. עם זאת, העבירה לא בוצעה בתחום רב.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים בעניין זה אני סבור שעל אף שחלקם של שני המבצעים אינו זהה, אין מקום להקל בעונשו של הנאשם אך מן הטעם שלא הוא זה שפרץ לרכב בפועל.

כאשר מבוצעת עבירה על ידי שניים או יותר, בוצע לא תמיד מתאפשר לכל אחד מהשותפים לקחת חלק בכל אחד מיסודות העבירה, בין אם משום שהדבר אינו אפשרי במישור הטכני, ובין אם משום שאין בכך כל היגיון. במקרה שלפנינו חלוקת התפקידים בין שני המבצעים הייתה שהנאשם נשאר ברכב, ואפשר לאחר להשלים את מלאכת הפריצה והגניבה, תוך שאפשר לשניהם להימלט מהמקום עם השלל. פעולותיו של הנאשם השלימו את פעולותיו של האחר וניתן לומר שהשניים פעלו "כגוף אחד", באופן שאפשר להם להשיג את מבוקשם.

בעניין זה סעיף 29(ב) לחוק קובע: **"המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקא מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר."**

יודגש, שהנאשם לא הסתפק בביצוע עבירות רכוש והודה שגם נהג בהיותו פסול לנהיגה.

עבירת נהיגה בזמן פסילה הינה מהעבירות החמורות ביותר בפקודת התעבורה. חומרתה נעוצה בסיכון הכבד לשלום הציבור, שכן מעצם הטלת הפסילה, אנו למדים כי רשות מוסמכת, מצאה כי עניין לנו במי שנהיגתו עלולה לסכן את ביטחון המשתמשים בדרך. לסיכון זה אף נלווה מחיר כלכלי, ובקורות תאונה יפרע הנזק מהקופה הציבורית. ערך נוסף הראוי להגנה הינו שלטון החוק וחובת הכיבוד והציות לו, שכן עסקינן במי שבחר לרמוס צו שיפוטי, לו היה מודע היטב.

בפסיקה נקבע לא אחת כי עבירה של נהיגה בזמן פסילה טומנת בחובה סיכונים רבים לביטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל, כאשר חומרה יתרה מיוחסת לנאשמים אלה, עת הם נוהגים בהיותם פסולים מלנהוג כאשר עונש מאסר מותנה בר הפעלה תלוי נגדם.

לעניין זה, אפנה לדברים הבאים, כפי שנאמרו ברע"פ 3878/05 **יעקב בנגוזי נ' מ"י**, (פורסם באתר נבו):

"העבירה אותה עבר המבקש היא חמורה ויש לבטא את חומרתה בענישה מרתיעה. נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רשיון טומנת בחובה סיכונים רבים לביטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט. עניינו של המבקש חמור פי כמה, נוכח העובדה שנהיגתו במצב של פסילת רשיון נעשתה בעת שהיה תלוי נגדו מאסר על תנאי של 12 חודשים בגין עבירה קודמת של נהיגה בזמן פסילת רשיון. בנסיבות אלה, אין צורך בחיזוק נוסף למסקנה המתבקשת כי מדובר בנאשם המזלזל זלזול עמוק בחוק, בצווי בית המשפט, ובחובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומו"

של בני הציבור".

כמו כן, ברע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' אבו-לבן** נקבע לעניין חומרת העבירה של נהיגה בזמן פסילה והסיכון הגלום בה כדלהלן:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב...".

מעשיו של הנאשם, המתבטאים בנהיגה בפסילה, עת מרחף מעל ראשו עונש מאסר מותנה בר הפעלה של 6 חודשים, מלמדים על העוצמה הרבה של הפגיעה בערך החברתי המוגן. עובדה זו מעידה על הזלזול אותו מפגין הנאשם כלפי החלטות בית משפט, וזאת מקום בו יכול היה הנאשם בנקל להימנע מביצוע העבירות.

בחינת הענישה הנוהגת בעבירות של התפרצות לרכב וגניבה מרכב, מלמדת שבתי המשפט קבעו מתחמי עונש כמפורט להלן: בת"פ (מח' ב"ש) 26415-11-17 **מדינת ישראל נ' אבו סולב** [פורסם בנבו] (23.10.18) נקבע מתחם עונש הנע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל (כולל עבירה של ניסיון תקיפה כדי להתנגד ללכידה); בעפ"ג (מח' י-ם) 64190-02-19 **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.5.19), נקבע מתחם עונש החל ממספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל; בעפ"ג (מח' חי') 20738-08-14 **מדינת ישראל נ' אבו חאטום** [פורסם בנבו] (27.8.14) נקבע מתחם עונש הנע בין 6-12 חודשי מאסר; בעפ"ג (מח' חי') 36927-07-14 **אוחיון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2.10.14) נקבע מתחם עונש החל ממאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר.

נוכח כל האמור, אני קובע שמתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה של פריצה לרכב בכוונה לגנוב וגניבה בצוותא, תוך גרימת נזק לחלון הרכב נע מעבודות שירות ברף הנמוך ועד ל-14 חודשי מאסר בפועל.

בפסיקה בעבירות של נהיגה בפסילה נקבע שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר בפועל של 6 חודשים ועד למאסר בפועל של 20 חודשים.

לעניין זה ראו רע"פ 576/21 **עלי סלים מסארווה נ' מ"י**, רע"פ 5959/20 **מחמוד בדוסי נ' מ"י**, רע"פ 851/20 דן **טוטנגי נ' מ"י**, רע"פ 4934/19 **ג'יהאד סאלם נ' מ"י**, רע"פ 5635/19 **אליאור יעקובוב נ' מ"י** שם נקבע ע"י בית המשפט העליון: "לטעמי, מעשים אלו של המבקש מצדיקים בנסיבות העניין ענישה מרתיעה הכוללת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, ואף ספק אם נכון היה לחפוף את עונש המאסר בפועל שנגזר עליו בהליך דן יחד עם עונש מאסר מותנה אשר היה תלוי ועומד נגדו בהליך קודם. חפיפת העונש המותנה יש בה כדי לפגום ביסוד ההרתעה כנגד הנוהגים ברכבם בזמן פסילה, תוך זלזול בוטה בהחלטות שיפוטיות הניתנות בעניינם".

כמו כן אפנה לרע"פ 1483/19 אייל ליפשיץ נ' מ"י שם נקבע בין היתר ובהתאמה לענייננו, "בנוהג בפעם השלישית בזמן פסילה בעוד עונש מאסר בשל פסילה בזמן נהיגה תלוי ועומד מעל לראשו, ביטא המבקש כי אין עליו מורא הדין והוא אינו נרתע מסיכון חיי אדם. יש לייחס חומרה רבה להתנהגות זו המצדיקה בנסיבות העניין עונש מאסר בפועל כפי שנגזר על המבקש".

לעניין משך הפסילה בפועל, על אף שהמאשימה לא ביקשה פסילה בפועל למשך 10 שנים, אציין שבענייננו חל סעיף 40א לפקודת התעבורה הקובע: "הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיפים 62(3), 64, 64א, 65(א)(2) או (3) או 67, או על עבירה לפי סעיף 301ג לחוק העונשין, התשל"ז-1977, תוך שימוש ברכב, ובעשר השנים שקדמו למועד ביצוע אותה עבירה כבר הורשע לפחות פעמיים על אחת מהעבירות האמורות, דינו - נוסף על כל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, לתקופה שלא תפחת מעשר שנים". ב"כ הנאשם לא ביקש להימנע מהפעלת הסעיף ולא מצאתי נימוקים שיש בהם כדי לחרוג מהוראת הפקודה שמחייבת את בית המשפט לפסול את רישיון הנהיגה למשך 10 שנים בנסיבות המתאימות.

גזירת העונש בגדרי המתחם

בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

הנאשם יליד 1993, ולחובתו עבר פלילי משמעותי.

לחובתו 5 הרשעות קודמות בגין תיקי חקירה רבים בגינם הורשע בין היתר בפריצה לרכב במטרה לגנוב, גניבה מרכב, גניבה של רכב, חבלה במזיד ברכב, החזקת כלי פריצה, קשירת קשר לעשות פשע, פירוק חלקים מרכב, הפרת הוראה חוקית, תקיפה וקבלת נכסים שהושגו בעוון.

הרשעתו האחרונה של הנאשם משנת 2019 בגין עבירות של תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש, תקיפה וגרימת חבלה של ממש, איומים, החזקת סמים לצריכה עצמית, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ונהיגה פוחזת של רכב וגניבת רכב, אותן ביצע בשנים 2018-2019. בגזר דין זה הוטלו על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם נשא בעברו עונשי מאסר וכן עונש מאסר בעבודות שירות. מכאן שאין דומה מצבו של הנאשם למצבו של אדם שעתידי לשאת עונש מאסר לראשונה בחייו. עוד עולה מהרישום הפלילי שבעבר ניתנו לנאשם הזדמנויות להיטיב את דרכו, בין אם מדובר היה בעונשים מקלים שהושתו עליו בגין הרשעותיו הראשונות ובין אם בשל חפיפת עונשים מותנים.

כמו כן, לחובת הנאשם 10 הרשעות תעבורה קודמות, רובן מסוג ברירת משפט אך גם 2 הרשעות קודמות בגין נהיגה בפסילה והרשעות נוספות בנהיגה לאחר פקיעה. נתונים אלה מלמדים על אופן נהיגתו של הנאשם המתבטא בזלזול בהוראות החוק.

מנגד, הנאשם הודה במיוחס לו וקיבל אחריות על מעשיו. בכך, חסך הוא זמן שיפוטי יקר כמו גם את זמנם של הצדדים והעדים.

בנוסף, מצאתי לנכון לתת משקל לכך שהנאשם נתון במעצר מזה כארבעה חודשים, כאשר ידוע כי תקופת המעצר קשה היא מתקופת מאסר.

נוכח מכלול השיקולים עליהם עמדתי לעיל, מצאתי שיש למקם את עונשו של הנאשם בחלק העליון של המתחם.

אשר לרכיב הכספי, מדובר בעבירה אשר בוצעה למען בצע כסף ועל כן ראוי להשית על הנאשם פיצוי למתלונן על הנזק שנגרם לו מהצורך לתקן את חלון הרכב, על כל הטרחה הכרוכה בכך. עם זאת, לאור העובדה שככל הנראה, הרכוש שנגנב נתפס על הנאשם והאחר והוחזר למתלונן, לא מצאתי להורות על פיצוי גבוה.

הפעלת המאסר המותנה

לחובת הנאשם עונשי מאסר מותנים מת"פ 74112-01-19. האחד, בן 6 חודשים לתקופה של שלוש שנים לבל יעבור הנאשם עבירות רכוש, השני, בן 6 חודשים לתקופה של שלוש שנים לבל יעבור הנאשם עבירות אלימות והשלישי, בן 6 חודשים לתקופה של שלוש שנים לבל יעבור הנאשם עבירות נהיגה בפסילה.

המאשימה מבקשת להפעיל את שלושתם במצטבר תוך שטענה שניתן להפעיל תנאי בגין אלימות גם על עבירת רכוש והפנתה לרע"פ 4606/16 מסרי נ' מדינת ישראל (18.04.18) בו נדחה ערעור על עפ"ג 35213-03-16 שם הופעל תנאי שכזה תוך שנפסק:

"בית המשפט העליון קבע כי בסוגיית פרשנותו והפעלתו של עונש מאסר מותנה השאלה אם העבירה המאוחרת באה בגדרי התנאי נבחנת במבחן מהותי - ענייני לפי הערך החברתי עליו באה העבירה להגן [ראו, למשל, ע"פ 7176/04 ירון תלמי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.2.06)]. בענייננו ובהתאם למבחן המהותי, משהתקיימו שני הרכיבים - יסוד של אלימות מזה, ועבירה מסוג פשע מזה, חל המאסר המותנה. לגוף העניין, נקבע לא אחת ואין מחלוקת של ממש בדבר האפשרות כי גם אלימות נגד רכוש - אלימות היא, ואין הכרח בקרבן בשר ודם לסורך התרחשותה (רע"פ 6352/12 מחמוד סעדה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.9.12))."

עם זאת, בענייננו, לא מצאתי שיש להפעיל את התנאי בגין "כל עבירת אלימות" כפי שמבקשת המאשימה. בעניין מסרי דובר על תנאי שיחול בעבירות אלימות מסוג פשע כאשר העבירה המאוחרת הייתה עבירה מסוג פשע והנאשם במקרה הוא השתתף באופן פעיל בחבלות לרכבים, בהריסתם ובפירוקם באופן שהגדיר אותם בית המשפט המחוזי כאלים. לעומת זאת, במקרה שלפניי, הנאשם מורשע לאור ביצוע העבירות בצוותא אולם הלכה למעשה, כלל עבירת האלימות נעשתה על ידי שבירת חלון וגם עבירה זו בוצעה על ידי האחר. כפי שנכתב בכתב האישום על פיו הורשע הנאשם, מעשיו בפועל התמצו בנהיגה ובישיבה ברכב. בנסיבות אלה, אינני סבור שניתן להפעיל את התנאי בגין עבירות אלימות במקרה זה. כמו כן, משיופעל תנאי אחר בגין עבירת רכוש, הרי שניתן לראות בהפעלת תנאי בגין אלימות כענישה כפולה. לאור האמור, אני מורה על הפעלת התנאים בגין עבירות רכוש ונהיגה בפסילה בלבד.

סעיף 58 לחוק העונשין קובע שעונש המאסר המותנה מופעל במצטבר. בע"פ 6477/10 מינליק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.1.2013) נבחנו השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע האם לחפוף את המאסר המותנה או להטילו במצטבר לעונש שנגזר כעת על הנאשם. נקבע כי "מן הראוי לזכור ולהזכיר כי עונש המאסר על תנאי נועד להמריץ נאשמים, לעודדם לחזור למוטב, להרתיעם לבל ישוּבו לבצע עבירות. עונש של מאסר-על-

תנאי מבקש לסייע בשיקומו של הנאשם, אך משנכזבה תוחלת השיקום, עולה משקלם של שיקולי הגמול, ההרתעה והבטחת בטחון הציבור."

כך גם צוין לאחרונה בעניין אחר, בשינויים המחויבים לענייננו, בעפ"ת (חי) 35301-11-21 מדינת ישראל נ' אבו רומי (06.01.22) שחפית עונשי המאסר "זו סמכות שיש להפעילה במשורה במיוחד באשר לעבריינים מועדים....שיקולי שיקום לעיתים עשויים להקים את החריג ולהוות טעם מיוחד (ע"פ 8435/17 דוד נפתלי נ' מדינת ישראל (07.04.19)). אלא שבענייננו, לא הובא ולו בדל של ראיה לעניין קיומו של הליך שיקום, תחילתו או היתכנותו של הליך כזה".

העובדה כי העבירות הנוכחיות בוצעו תקופה קצרה בלבד לאחר שחרורו של הנאשם מהכלא, והנה שב הוא לסורו ומבצע עבירות רכוש מסוגן הורשע כבר פעמים רבות בעבר, מצדיקה עקרונית צבירת מלוא המאסר המותנה.

כך גם, לא נטען שהנאשם שולב בהליך טיפולי מכל סוג, או שבכוונתו לעשות כן. במצב דברים זה דומה שהנאשם נמצא בסיכון להישנות עבירות דומות או אחרות וכי הוא אינו מעוניין או שאינו מצליח לגייס כוחות לשינוי מצבו.

נשאלת עתה השאלה באיזה אופן יחושבו עונשי המאסר המותנים, כלומר האם במצטבר זה לזה או בחופף זה לזה.

בע"פ 4517/04 **אחמד מסארווה נ' מדינת ישראל** נקבע כי הכלל האמור בסעיף 45 לחוק העונשין אשר קובע את אופן נשיאת המאסרים הוא כלל פרשנות שנועד להקל עם הנאשם שעה שמתעוררות ספקות באשר ליחס בין העונשים שהוטלו עליו. כפי שנקבע בפסק הדין הנ"ל, באין קביעה מפורשת יישא הנאשם בעונשים בחופף. בעוד שסעיף 58 לחוק העונשין קובע שעונש המאסר בפועל שמוטל על הנאשם בגין התיק הנוכחי יינשא במצטבר למאסר המותנה שהוטל עליו בגין הליך קודם, הרי שאיננו קובע את היחס בין שני מאסרים מותנים שתלויים נגד הנאשם. לטעמי, לאור האמור בעניין מסארווה, יש להפעיל את עונשי המאסר המותנים בחופף זה לזה.

לאור נטילת האחריות המהירה על ידי הנאשם והעובדה שחשך בזמנם של בית המשפט והצדדים, אני סבור שיש להפעיל את המאסר המותנה חלקו בחופף וחלקו במצטבר באופן שבו 4 חודשי מאסר יחושבו במצטבר לעונש המאסר בגין תיק זה ו-2 חודשי מאסר יחושבו בחופף.

בנסיבות העניין ובשל תקופת המאסר שתוטל על הנאשם אמנע מהטלת קנס כספי.

על כן, בהתחשב בחומרת המעשים, בנסיבותיהם, במידת אשמתו של הנאשם, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 10 חודשים.
2. אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה בר הפעלה של 6 חודשים למשך 3 שנים בגין עבירות רכוש.

כאשר 2 חודשים ירוצו בחופף ו-4 חודשים ירוצו במצטבר וכן אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה בר הפעלה של 6 חודשים למשך 3 שנים בגין נהיגה בפסילה **כאשר 2 חודשים ירוצו בחופף ו-4 חודשים ירוצו במצטבר** שהוטלו על הנאשם בת"פ 74112-01-19 גזר דין מיום 13.11.19. עונשים אלה, יינשאו בחופף זה לזה.

בסופו של דבר ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה כוללת של 14 חודשים וזאת מיום מעצרו 5/10/21.

3. מאסר על תנאי של 8 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירות רכוש מסוג פשע לפי חוק העונשין.

מאסר על תנאי של 8 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או נהיגה ללא רישיון נהיגה, עבירות לפי סעיפים 10(א) ו/או 67 לפקודת התעבורה.

4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים בפועל על פי סעיף 40א לפקודת התעבורה. מוסבר בזאת לנאשם כי תקופת הפסילה תמנה לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה והפסילה תרוצה בחופף לכל פסילה אחרת. באחריות הנאשם להגיש בקשה מתאימה למשרד הרישוי לצורך ביצוע חישוב כלל פסילותיו לרבות הגשת תצהיר או רישיון בתיק זה וזאת לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו.

5. אני מורה על הפעלת עונש פסילה מותנה של 6 חודשים למשך 3 שנים, כפי שהוטל על הנאשם בת"פ 74112-01-19 גזר דין מיום 13.11.19 אשר יחושב, לפנים משורת הדין, **בחופף** לעונש הפסילה האמור בסעיף 4 לעיל.

6. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

7. פיצוי למתלון בסך 800 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 1/5/22 ויועבר למתלון בהתאם לפרטים שימסרו למזכירות בית המשפט ע"י המאשימה.

בנסיבות העניין אני מטיל על הנאשם סנקציה כספית כלשהי.

ניתן בזאת צו להשמדת מוצגים או החזרתם למתלוננים ככל שאלה יזוהו על ידם.

פרוטוקול זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ח שבט תשפ"ב, 30 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.